

Grote misverstand; trouwboekje vergeten

(Door Wim van Giezen)

SCHALKWIJK — „Toen de pastoor ons wilde trouwen, ontdekten we dat we het trouwboekje, wat we op het gemeentehuis hadden gekregen, waren vergeten”. Met dat „grote misverstand”, zoals ze het nog steeds noemen, begon op 14 juni 60 jaar geleden het huwelijk van G. J. Hommelberg (83 jaar) en J. J. M. van de Geer (83 jaar). „Een neef ging toen als een hazewind het trouwboekje halen, zodat de trouwplechtigheid na een kwartier verder kon gaan”, vertellen Gijs Hommelberg en zijn vrouw nog lachend deze anekdote. Maar ze voegen daar gelijk nog een kleine anekdote aan toe.

„Toen we in ondertrouw gingen kwam net de caféhouder uit Tull en 't Waal binnen. En die had de bijnaam „de oolevaar” vanwege zijn café dat zo heette. Dus gelijk werd er gezegd: „Daar heb je de oolevaar al”.

Dat heeft toch geen extra invloed gehad op hun huwelijk. Er zijn negen kinderen uit het huwelijk geboren, een voor die tijd vrij normaal aantal, waarvan er nog niet zo lang geleden één is overleden. De anderen wonen in Schalkwijk, Houten, Culemborg, Heerhugowaard, Wijk bij Duurstede en Bunnik. Daaruit zijn weer 35 kleinkinderen geboren en die hebben intussen gezorgd voor 26 achterkleinkinderen.

HEEL WAT BAZEN

Gijs Hommelberg heeft in de loop der jaren heel wat bazen gehad. Dat zat hem niet zozeer in het feit dat het niet lang kon uithouden bij een en dezelfde baas of omdat hijzelf zo lastig was, maar in de economische crisis rond de dertiger jaren. „En die was heel wat erger dan de tegenwoordige economische crisis met al zijn sociale voorzieningen”, voegt hij daar aan toe. „Toen moest je het zelf maar uitzoeken of je kreeg een heel klein beetje steun”.

Na de lagere school volgde hij een avondambachtsschool in Utrecht. „Iedere avond van 7 tot 10 uur. Daar heb ik nog eens een prijs gewonnen omdat ik de eerste van de klas was”, vertelt hij nog met enige trots. „Overdag was het toen al werken geplazen, eerst bij aannemer Balvers in Culemborg, waar ik f 0,25 per week verdiende. Het tweede jaar kreeg ik zomaar f 0,50 per week, dus 100% loonsverhoging, maar dat stelde zelfs in die tijd niet veel voor. Na twee jaar ging ik daar weg en kwam toen bij aannemer Van de Kwast in De Meern. Dat was 1,5 uur fietsen heen en 1,5 uur terug! Maar daar ging ik gelijk 7 cent per uur verdienen ofwel f 4,90 per week.

NIET WEINIG

En dat was toen echt niet weinig. Daarna kwam ik bij de (toen ook al) Gebr. Van der Ven in Schalkwijk. Daar werkte ik 13 jaar lang tegen een goed loon (f 19,- per week) en met erg veel plezier. Toen kwamen de crisisjaren en konden ze me gewoon niet langer houden daar. Het werd toen een tijd lang sukkelen. Daarna werkte ik bij Steven de Graaf op Houten, bij wagenmakerij Schevers, weer bij Gebr. Van der Ven, toen weer in Culemborg (aan de bouw van het Beatrixziekenhuis) en tenslotte in 1963 bij de gemeente Houten als onderhoudstimmerman”. Gijs Hommelberg moest daar echter al gauw met werken ophouden omdat hij bij het doodschieten van een hond die aan hondsdoelheid leed, door de wegkettende kogel in zijn oog werd geraakt. En daar heeft hij nog steeds last van.

De diamanten bruid ging na de lagere school en de naalschool al op 13-jarige leeftijd bij een boer in Cothen werken. „Daar was ik voor dag en nacht en verdiende toen f 25,- in een heel jaar. Het werk bestond niet alleen uit het helpen in de huishouding, maar ook melken — en dan om 3 uur al op — karnen en kaas maken”.

En met enige trots voegt zij daar aan toe: „Ik zou dat nog best kunnen, maar ik heb er alleen de kracht niet meer voor”. Verder heeft zij nog bij een boer aan de Lekdijk en aan de Heul gewerkt, waarna zij thuis kwam om voor haar vader te zorgen. En ze voegt aan dat verhaal als laatste toe: „Op de bruiloft van mijn zuster heb ik Gijs leren kennen”. Want ook toen was het al: „Van bruiloft komt bruiloft”.

Het nog steeds krasse en gezonde bruidspaar heeft 52 jaar lang in hetzelfde huis aan de Lekdijk gewoond. In 1950 bouwde Gijs zelf daar een nieuw huis en in 1972 trokken zij naar de bejaardenwoning Klooster gaarde 17, waar ze een van de eerste bewoners waren. Daar brengen zij nu de dag door met het lezen van luchtige romannetjes, met veel kaarten („dat zijn wij allebei van huis uit gewend”) en met TV kijken.

GROTE DAG

Op maandag 14 juni is het dan de grote dag. Om 18.00 uur is er een Eucharistieviering in „Het Gebouw” aan de Jhr. Ramweg 40, waarna er van 20 tot 22 uur voor iedereen gelegenheid tot feliciteren is. En het zal daar wel eens heel erg druk kunnen worden.

Echtpaar Hommelberg-Van de Geer 60 jaar getrouwd

SCHALKWIJK — „Toen de pastoor ons wilde trouwen, ontdekten we dat we het trouwboekje, wat we op het gemeentehuis hadden gekregen, waren vergeten”. Met dat 'grote misverstand', zoals ze het nog steeds noemen, begon op 14 juni 60 jaar geleden het huwelijk van G. J. Hommelberg (83 jaar) en J. J. M. van de Geer (83 jaar).

„Een neef ging toen als een haze-wind het trouwboekje halen, zodat de trouwplechtigheid na een kwartier verder kon gaan”, aldus vertellen Gijs Hommelberg en zijn vrouw nog lachend deze anekdote. Maar ze voegen daar gelijk nog een kleine anekdote aan toe. „Toen we in ondertrouw gingen kwam net de caféhouder uit Tull en 't Waal binnen. En die had de bijnaam 'de oolevaar' vanwege zijn café dat zo heette. Dus gelijk werd gezegd: „daar heb je de oolevaar al”. Dat heeft extra invloed gehad op hun huwelijk. Er zijn negen kinderen uit het huwelijk geboren, een voor die tijd vrij normaal aantal, waarvan er nog niet zo lang geleden één is overleden. De anderen wonen in Schalkwijk, Houten, Culemborg, Heer Hugowaard, Wijk bij Duurstede en Bunnik. Daaruit zijn weer 35 kleinkinderen geboren en die hebben intussen gezorgd voor 26 achterkleinkinderen.

Heel wat bazen

Gijs Hommelberg heeft in de loop der jaren heel wat bazen gehad. Dat zat hem niet zo zeer in het felt dat hij het niet lang kon uithouden bij een en dezelfde baas of omdat hij zelf zo lastig was, maar in de economische crisis rond de dertiger jaren. „En die was heel wat erger dan de tegenwoordige economische crisis met al zijn sociale voorzieningen”, voegt hij daar aan toe. „Toen moest je het zelf maar uitzoeken”, voegt hij daar aan toe. „Of je kreeg een heel klein beetje steun”.

Na de lagere school volgde hij een avondambachtschool in Utrecht. „Iedere avond van 7 tot 10 uur. Daar

heb ik nog eens een prijs gewonnen omdat ik de eerste van de klas was”, vertelt hij nog met enige trots. „Overdag was het toen al werken geblazen, eerst bij aannemer Balvers in Culemborg, waar ik f 0,25 per week verdiende. Het tweede jaar kreeg ik zomaar f 0,50 per week, dus 100% loonsverhoging, maar dat stelde zelfs in die tijd niet veel voor. Na twee jaar ign ik daar weg en kwam toen bij aannemer Van de Kwast in De Meern. Dat was 1,5 uur fietsen heen en 1,5 uur terug! Maar daar ging ik gelijk 7 cent per uur verdienen ofwel f 4,90 per week. En dat was toen echt niet weinig. Daarna kwam ik bij de (toen ook al) Gebr. Van der Ven, toen weer in Culemborg (aan de bouw van het Beatrix-ziekenhuis) en tenslotte in 1963 bij de gemeente Houten als onderhoudstimmerman. Gijs Hommelberg moest daar echter al gauw met werken ophouden omdat hij bij het doodschieten van een hond die aan hondsdelheid leed, door de wegket-sende kogel in zijn oog werd geraakt. En daar heeft hij nog steeds last van.

Boerenmeid

De diamanten bruid ging na de lagere school en de naaischool al op 13-jarige leeftijd bij een boer in Cothen werken. „Daar was ik voor dag en nacht en verdiende toen f 25

in een heel jaar. Het werk bestond niet alleen uit het helpen in de huishouding, maar ook melken — en dan om 3 uur al op — karnen en kaas maken”. En met enige trots voegt zij daar aan toe: „Ik zou dat nog best kunnen, maar ik heb er alleen de kracht niet meer voor”. Verder heeft zij nog bij een boer aan de Lekdijk en aan de Heul gewerkt, waarna zij thuis kwam om voor haar vader te zorgen. En ze voegt aan dat verhaal als laatste toe: „Op de bruiloft van mijn zuster heb ik Gijs leren kennen”. Want ook toen was het al: „Van bruiloft komt bruiloft”. Het nog steeds krasse en gezond bruispaar heeft 52 jaar lang in hetzelfde huis aan de Lekdijk gewoond. In 1959 bouwde Gijs zelf daar een nieuw huis en in 1972 trokken zij naar een bejaardenwoning Kloostergaarde 17, waar ze van een van de eerste bewoners waren. Daar brengen zij nu de dag door met het lezen van luchtige romannetjes, met veel kaarten („dat zijn wij allebei van huis uit gewend”) met met tv-kijken.

Op maandag 14 juni a.s. is het dan de grote dag. Om 18.00 uur is er een Eucharistieviering in 'Het Gebouw' aan de Jhr. Ramweg 40, waarna er van 20 tot 22 uur voor iedereen gelegenheid tot feliciteren is. En het zal daar wel eens heel erg druk kunnen worden.

